

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

LA NOTA DEL DIA

—¿Ja pensèu en la dècima pel papá?
—No senyora. ¡Com que á la porta hi ha posat aquell lletrero que diu: *No se admiten felicitaciones!*...

LAS PROVISIONS DE LA PUBILLA

DESPIFARRROS
ABUSOS
PARCH

—¡Quin Nadal mes remagre faré!...

CRONICA

LO «QUID» DE LA PLASSA DE CATALUNYA

Del *Circo Equestre* ja no se 'n canta gall ni gallina. Van tréureli primer de tot la cúpula, qu' era 'l séu barret, obligantlo á saludar la reviscolada energia del arcalde, y han acabat per descalsarli 'ls

peus drets que per aguantarse ferm tenia endinzats á terra. Ha desaparecut, donchs, de dalt á baix, completament, sense deixar mes rastre que un informe pilot de desferras, d' entre los quals sembla sortirne la veu apayasada del desventurat Tony Grice, repetint la séva *muletilla favorita*:—«Senyors: aixó es res.»

En efecte: 'l *Circo Equestre* ha quedat convertit en *res*.

La casa immediata desapareix també, á pesar de las agallas del séu propietari que havent tancat *la porta de l' escala* á las brigadas del Ajuntament, no pogué impedir que s' enfilessin al terrat per *la escala Porta*. Com la talla de un cert general que á Cuba 's iroba sense saber per quin cantó girarse, l' altura de aquell edifici ha anat disminuhint de dia en dia, de tal manera que avuy ja casi arriba al ras de terra.

Ha desaparecut ab aquestas dos construccions lo sortidor safreig, en qual barana campejava l' escut de las quatre provincias catalanas sense que 'ls Senyors de la *Lliga de Catalunya* s' hajan recordat de protestar ae aquesta profanació. Van desapareixent també 'ls parterres ó jardins y 'ls arbres que á biaix formavan una avinguda de unió entre la Rambla y 'l Passeig de Gracia. Dintre de pochos dias serán arrancats to's los fanals. De manera que prompte en la inmensitat de la *Plassa* no quedarà més que la casa *Rosich*, á la sortida de la *Porta del Angel*; la Casa *Estruch* á la *Rambla de Catalunya*; los caballets del *Tlo Vivo*, que sembla que diguin: «á nosaltres no 'ns mala ningú», lo *Kiosko horxateria* que recordant los gelats que s' hi servían, s' ho pren tot á la *fresca*; y la gran valla ab los famosos anuncis, quals figuras abigarradas sembla qu' estiguin fent ganyotas al Ajuntament.

¿Desapareixarán també tots aquestos objectes? Aixó depen de si al arcalde se li ha acabat ó no la corda de la energia.

De totas maneras, una gran part de aquell espay quedarà llis, ras y desembrassat, sense mes llum á la nit que 'ls vuit focos elétrichs instalats en lo séu contorn, y sense, qu' en l' estació de las calors, hi haja una sombra que protegeixi dels raigs del sol, als transeunts que s' atreveixin á atravessarla al mitj del dia.

No ho farà pas de nits qui s' estimi 'l rellotje y 'l porta-monedas; ni de dias ho farà, s' enten, al estiu, qui s' estimi l' existencia.

***

La situació compromesa en que vá á quedar lo *Desert de Catalunya* 'ns ha mogut á consignar avuy un projecte que s' imposa com una necessitat ineludible, mentres no 's procedeixi á l' urbanisació definitiva de aquella grandiosa y desolada superficie de terreno.

Será precis que l' Ajuntament instali un kiosko á l' entrada y un altra á la sortida del *Desert*, á fi de facilitar als valents que tinguin necessitat de atravessar-lo 'ls medis de ferho ab la deguda seguretat.

En los indicats kioskos, de dias, mediant un petit estupendi se llogarán parassols ó sombrillas, y de nits, revólvers ó pistolas. Aquestos objectes tan necessaris se pendrán en lo kiosko d' entrada y 's deixarán en lo kiosko de sortida y vice-versa.

Los productos que s' obtinguin ab lo lloguer de aquestos utensilis podran destinarse á la indemnisació dels terrenos y á la urbanisació definitiva de la *Plassa*, usantse un sistema semblant al que s' emplea ab la projectada construcció de l' *Aduana*, la qual ha de ser costejada ab l' impost de cinch ó de

déu céntims sobre cada bulto dels que 's desembarquin en lo port.

Y al objecte de que l' explotació dels kioskos redituhi las majors cantitats possibles, no será mal que l' Arcalde 's procuri entendre ab D. Manuel Girona, invitantlo á posarse al frente de l' empresa, tenint en compte que ningú com l' acaudalat banquer, es capás de treure'n el such, y no perdent de vista que estant destinat tot lo que 's recaudi á la indemnisió dels terrenos, al cap y al últim tot lo que 's recaudi ha de ser per ell.

L' anomenada Plassa de Catalunya, segons notícias, es avuy un invisible *tablero de ajedrez*, sobre 'l qual lo célebre banquer hi está seguint fa temps una gran jugada.

Recordo que anys enrera vaig insinuar en aquestas mateixas columnas, que segons anessin las cosas, la Plassa de Catalunya, podria quedar reduhida á una sola de las quatre provincias catalanas, prenent la denominació de *Plassa de Girona*... ó de 'n Girona: lo mateix té.

En los pleus complicats que sostenen los que alegan algun dret sobre la possessió de aquells terrenos, sembla que l' espavilat banquer hi está prenent una part considerable, y hasta 's diu que tenint interessos entre dos grupos distints de litigants, D. Manuel arriba al extrém de litigar contra si mateix, atenentse á aquell precepte de la Gramática parda que diu: «*Embolica que fa fort.*»

Lo que puga surtirne de aquest enredo, un dia ó altre 's veurá.

***

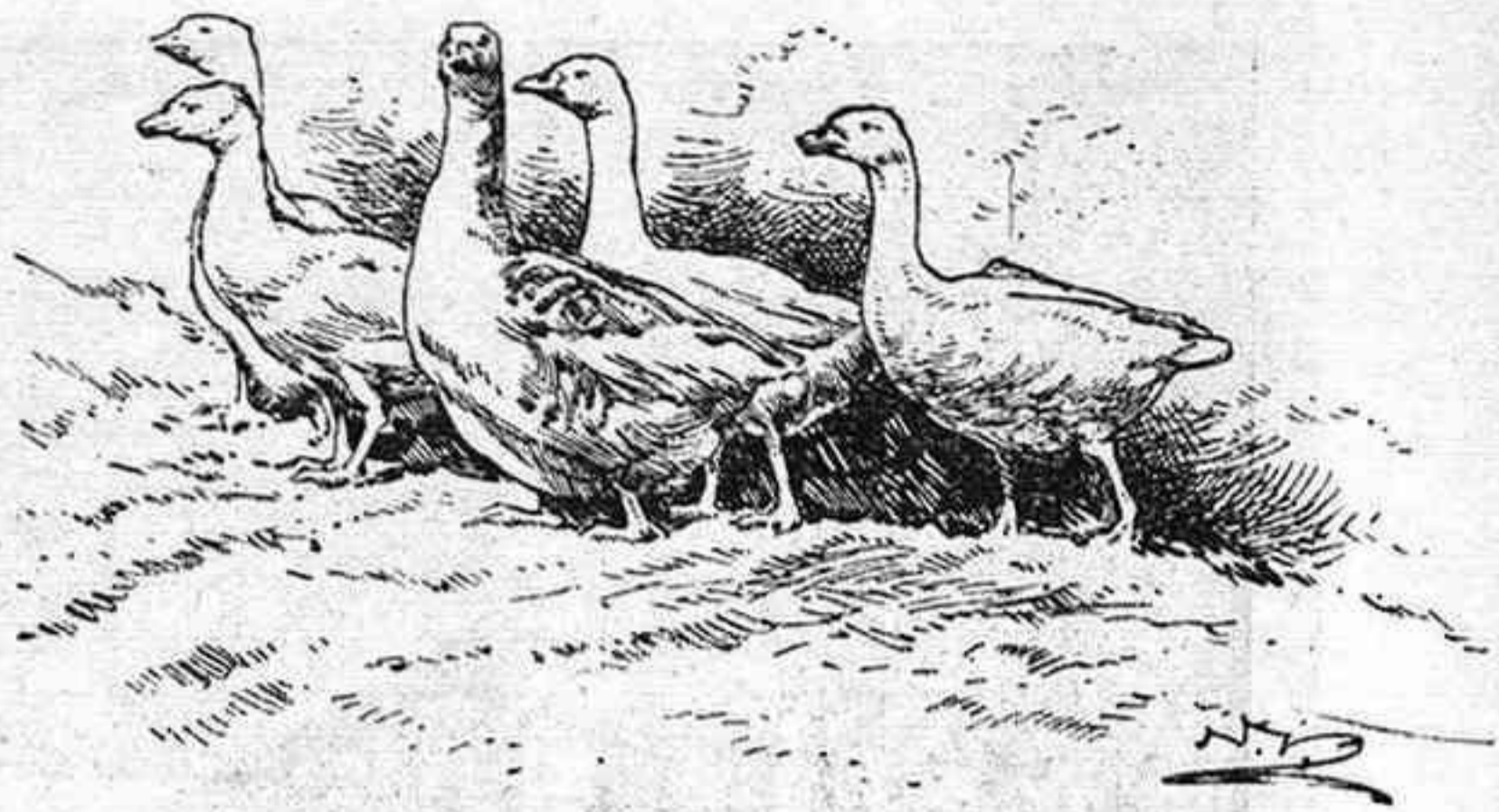
De moment, lo que 's va veure l' últim diumenje, es un extens alegat insert en lo *Diari de Barcelona* y altres periódichs, en lo qual alguns dels que 's consideran propietaris dels terrenos de la Plassa en qüestió se queixavan amargament del atropello de que 's consideravan haver sigut objecte, presentantse com á victimas de las energías del arcalde impelidas per las corrents de l' opinió pública extraviada.

Entre las firmas que suscriuhen l' alegat no hi figura la de D. Manuel Girona, ab tot y considerarse un dels litigants mes actius entre 'ls que reclaman la possessió de dits terrenos.

Aixó 'ns fa creure qu' ell no es de la parroquia dels que 's queixan, sino tot lo contrari.

Los derribos ordenats per l' Arcalde han sigut ben vistos pel poble de Barcelona; pero poden haver sigut millor vistos encare per l' acaudalat banquer.

VIRAM QUE VÉ

—¡Qué hi farém! A cada oca li arriba 'l seu sant Nadal.

Si per Barcelona han sigut una especie de satisfacció moral, per D. Manuel poden haver tingut lo caràcter de una ventatja positiva.

Litigar contra 'ls que sobre 'ls terrenos, objecte del plet, hi tenen fincas de las quals ne cobran un lloguer considerable, es sempre mes dur que tenirselas que haver ab propietaris de terrenos completament improductius. ¿Van entenen la cosa?

Es molt possible que 'ns equivoquessim fa tres senmanas al presentar á D. Manuel aguantant las minuterias del rellotje, perque no senyalés may l' hora del plasso del derribo. Mes aviat, per lo que aném veyent, hauria tingut interés en adelantarl'as. Y per obrar ab exactitut hauriam de presentarlo avuy donant las gracias al arcalde per l' inmens favor que li ha prestat ab lo seu rasgo d' energia.

Los lloguers dels edificis derribats eran municions pera ferli la guerra en lo terreno judicial.

Desarmar al adversari es sempre un favor digne de ser agrahit.

Per mes que 'l Sr. Rius y Badía, passejant una mirada de dolsa complacencia sobre 'l rostre del rey de la banca, futur autor de la conversió de la Deuda municipal, podrá respondre recitant los versos de Zorrilla:

«No quito ni pongo rey:
solo ayudo á mi señor.»

P. DEL O.

ESPERANT LA PRIMERA

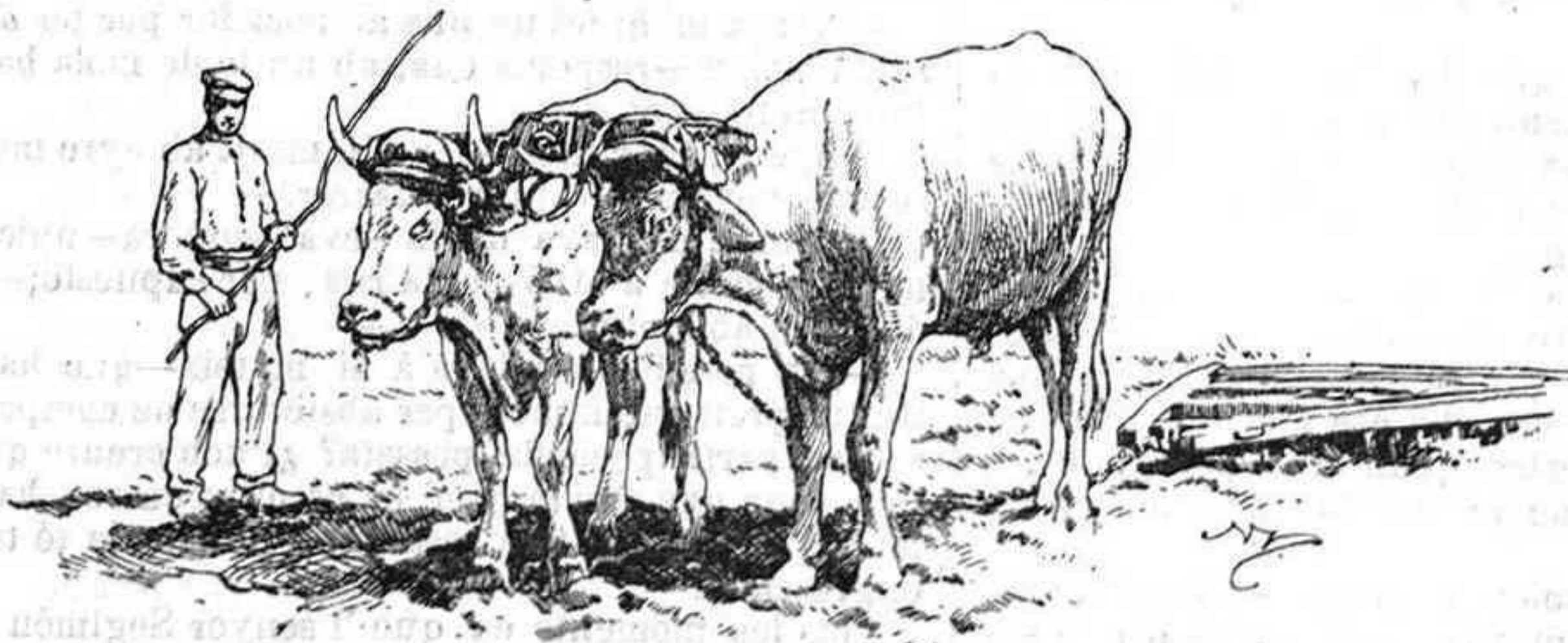
Tan bon punt lo senyor Segimón va sentir dir

qu' en las administracions venian bitllets de la rifa de Nadal, ja va prevenir á la séva dona.

—Mira, Lluçia,—va dirli:—t' ho adverteixo pèl teu bé. Fés de manera que no succeheixi lo del any passat, perque sino, riu-rém de veras. No vull que á la rifa de Nadal hi posis ni un xavo.

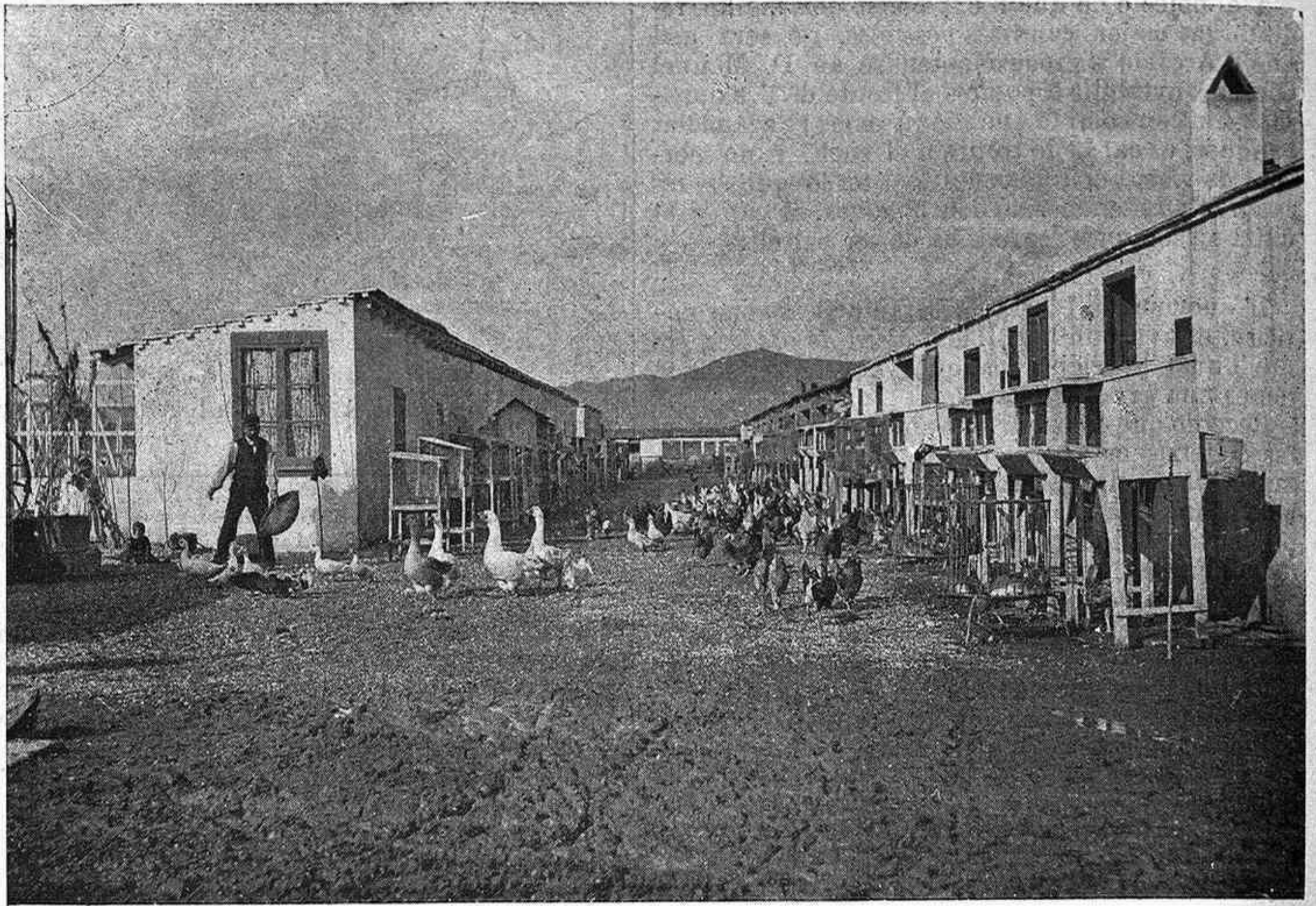
—¿Tant á la punta de la llansa ho vols portar?

FILOSOFIA ANIMAL

Val mes treballar lligat
que ser gall y aná al mercat.

«GRANJA CATALANA.»—ALREDEDORS DE BARCELONA

Instantànea RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.

Un poble d' habitants comestibles.—Galliners y cunillers.

—digué la senyora Llúcia, que no mostrava gaires ganas de complir las ordres del seu marit.

—Tú vés d' interessarhi cinch céntims no més, y sabrás qui es en Segimón.—

Per xò s' ha de confessar; lo senyor Segimón, qu' en la majoria dels cassos està á tres quarts de quinze, tocant á aquest punt té la rahó á carretadas. Lo que la senyora Llúcia va fer l' any passat ab la ditxosa rifa, no pot defensarse en lloch.

Ab lo pretext de que qui no s' arrisca no pisca, y apoyantse ab l' argument de que la primera feya anys que no havia vingut á Barcelona, s' engrescá de tal modo ab la rifa de Nadal, que si 'l seu marit no arriba á deturarla, arrenca hasta 'ls claus de las parets per ferne diners per comprar apuntacions y posar á cal sabater, y á cal adroguer, y al forn, y á la xacolateria, y al safreig, y al betasy-fils y á totas las botigas del barri y fins del districte.

Y lo pitjor va ser que á pesar d' aquesta abundancia d' ams que semblava assegurar la pesca, la senyora Llúcia no va treure res: ni una sort de las petites, ni una aproximació, ni un vulgar reintegro; res absolutament.

—¿Veus?—li digué 'l senyor Segimón, si molt disgustat pèl desastre, una mica orgullós d' haver acertat en las sévas profecías:—¿veus com la mel no s' ha fet per la boca del ase y com tot aixó de posar en tants puestos, quan una persona no té sort, es lo mateix que anar á buscar bolets en un bosch escurat?

—Bé, déixat de bolets y boletas—replicava ella, ventant lo fogó com una desesperada pera dissimular lo seu despit:—jo lo que 't dich es que si un no ho proba....

—Y lo que 't dich jo'es que si un proba gaires vegadas ab tanta xiripa com tú, ja pot comensar á buscar empenyos pera anar á passar la vellesa á las Hermanitas.

—Bé, no 'n parlém més: un altre any ja ho veurém.

—Lo que veurém un altre any es que á casa no hi entrarà ni una apuntació.—

Ferm en aquests propòsits, desde fa un mes lo senyor Segimón comensá á vigilar ab dissimulo 'ls moviments de la séva dona.

—¿Llúcia, recórdat de lo que 't vaig dir! A la rifa de Madrit, ni un xavo.

—¿Vés, home, vés! Sempre surts ab la mateixa cansó.... No hi ha necessitat de dirho tantas vegadas....

—Es que tinch por que se te 'n vaji de la memoria.

—No: ja m' hi fet un nus al mocador per no desoblidármén—responia ella, ab un tó de mofa bastant pronunciat.

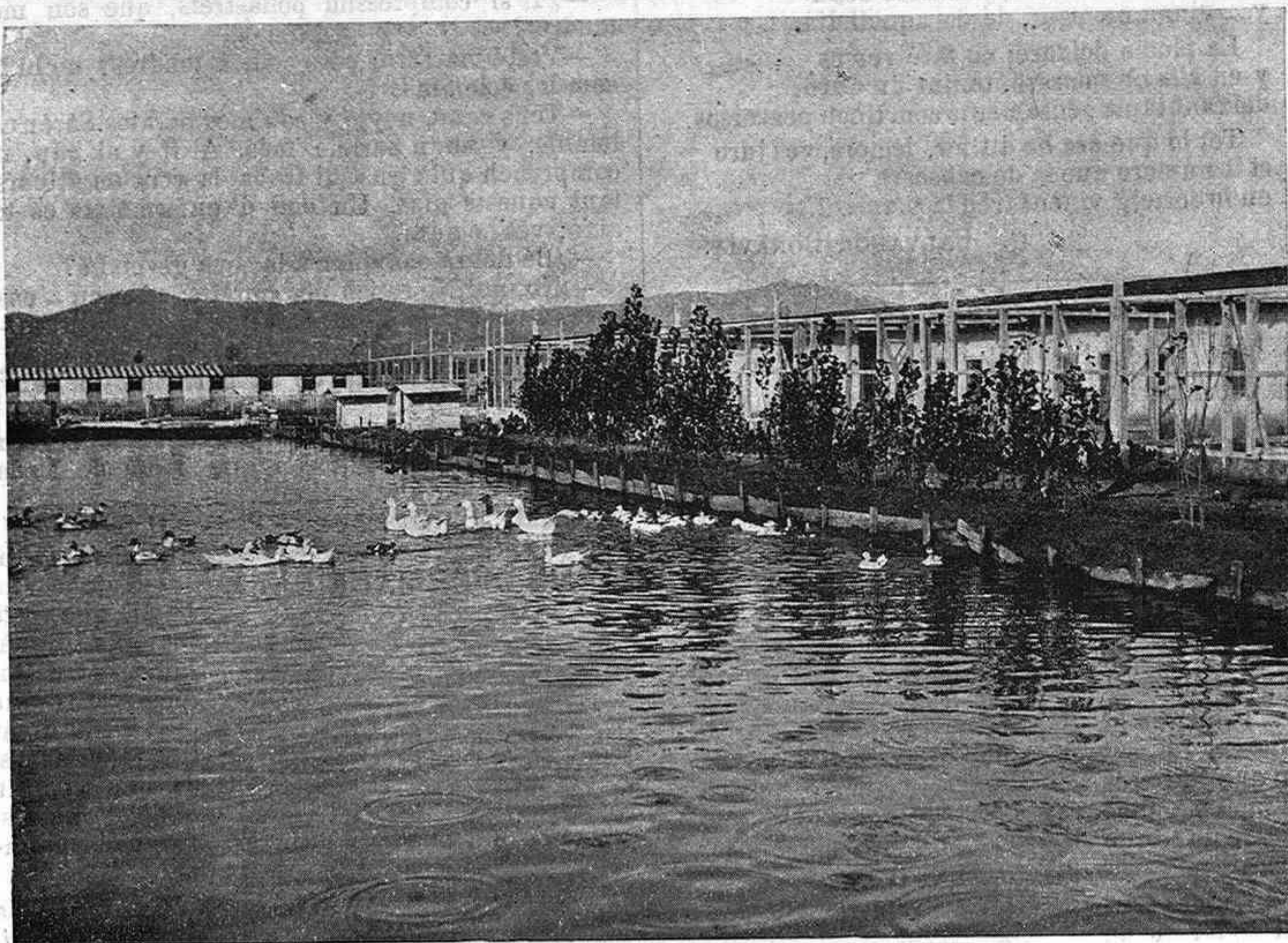
—Bueno, tú ríuten—feya 'l marit ab ayre molt serio:—veyám qui riurá 'l darrer.—

L' home duptava de la seva senyora—única-ment respecte á aixó de la rifa, per supuesto;—y duptava ab motiu.

—¿Es possible—se deya á si mateix—que haja tingut prou enteniment per abstenirse de comprar ni una participació de pesseta? ¿Puch creure que una dona que casi may m' ha escoltat en res, haja fet cas de mí en una cosa que á n' ella la té tan engrescada?—

Tots los moments en que 'l senyor Segimón se trobava sol á casa, escorcollava 'ls calaixos y 'ls amagatalls, 'ls recóns de la cuyna, entre mitj dels

«GRANJA CATALANA.»—ALREDEDORS DE BARCELONA

Instantánea RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.

L' estany.—Lloch predilecte de la virám que segueix lo sistema Kneipp.

matalassos, darrera 'ls quadros de la sala y 'l menjador....

—Que té apuntacions—murmurava i' nome—casi ho juraria. 'N té, n' ha de tenir, n' estich segur; pero ¿ahónt las ha amagadas?—

Diumenje, mentres ella era á comprar, una idea lluminosa acudí de repent al senyor Segimón.

—¿Volst'hi jugar que las té sota l' escaparate?

Corra á la calaixera, mira sota l' escaparate de Sant Antoni, y en efecte allí hi havia 'l niu: cuydadosament apilotadas y embolicadas ab un paper de diari, l' home contá fins á quaranta nou apuntacions de diferents preus, colors y tamanyos.

—¿Si ho deya!—exclamava 'l senyor Segimón agitantlas victoriosament, ab la mateixa satisfacció ab que un agent de policia ensenya las probas d' un crim que acaba de descobrir:— ¿Si ho deya qu' era impossible que no s' hi hagués *encaparitat* com sempre....—

Mentres recontava las apuntacions per quarta ó quinta vegada, arribá la senyora Llucia.

La escena que llavors se desarrollá es impossible descriurela. L' home parlá molt clá y cridá tot lo alt que pot cridar un home. Hi hagué llágrimas, amenassas: tot l' arsenal de las tempestats domésticas.

—¿Vols que 't digui la veritat?—exclamá al fi la senyora Llucia, quan lo va veure tan fora de sí:—hi posat á la rifa porque Sant Antoni m' ho ha aconsellat.

—¿Ell?—va fer lo senyor Segimón ab no poca sorpresa.

—Sí, ell: una nit vaig somiarlo, y 'm va dir que aquest any hi posés forsa, que ab seguretats treu-

ria la primera ab alguna de las mevas apuntacions.

—Si ho has fet per aixó, callo,—respongué ell molt formal;—pero ten present lo que vaig á dirte: si per desgracia no arribas á treure, ja 't juro jo que tant tú com Sant Antoni ballaréu; ell per haver-te enganyat, tú per haver-me enganyat á mi.

—Pero, Segimón, no siguis d' aquesta manera....

—Ja está dit: ó treus la primera sort, ó tú y ell sabréu lo pa que s' hi dona.—

Desde aquell dia la pobra senyora Llucia, qu' está convensuda de que aquest cop lo seu marit porta malas intencions, passa la major part de las horas ajonollada davant de l' escaparate de Sant Antoni.

—¿Sant gloriós!—li diu tot ensenyantli las apuntacions:—¿feu que algun d' aquests números tregui la grossa de Nadal!

Y á continuació anyadeix:

—¿No ho feu per mí!.... A mí tant se me 'n dona. ¡Feuho per vos, per la conservació d' aquesta escaparate.... que 'm va costar una pila de quartos!....

A. MARCH.

47,682

SONET

Content... mes que content; boig d' alegría
un traje 'm faré fer de llana bona;
passejant pels carrers de Barcelona
y ensenyant en mas mans gran pedrería.
Donaré á la poncella qu' es ma aymía,

de plata, or y brillants, una corona; després ens casarém, ja tindrè donay.... vinga navegar, desde aquell dia.

La ploma deixaré; no faré versos y en ells no pensaré, tenint un duro, deixant tants pensaments com tinch perversos.

Tot lo que ara he dit fer, lectors, vos juro si 'l número que fa de cabecera en lo sorteig vinent treu la primera.

SALVADOR BONAVIA.

LO TEU Y LO MEU

6

UNA COSA ES L' ESTÓMACH Y UN' ALTRA LA BUTXACA

Cuyna d' una casa decent.

Personatjes: la senyora y la criada.

Aquesta es la que comensa á parlar.

—Y donchs que no pensém en Nadal, donya Conxa?

—Prou que hi penso.... Lo mal es que després de molt rumiar, encare no sé qué fer.

—Lo mes senzill es fer lo de costum.

—¡Ay, filla, Deume'nguard! Van massa malament aquest any las cosas.

—De tots modos, bé hem de comprar un gall d' indi.

—¿Vols dir? Trobo que aquests animalons tenen la carn mes dura....

—Bé, si, pero, com que per Nadal....

—Per Nadal, com en los demás días, tothom fa lo que li convé. Ab un parell de capons ne tením prou y massa.

—Bueno posem'hi capons.

—Espérat, espérat, no 't precipitis. Aviat ho dius tú: ¡posem'hi! No veig perquè hem de comprar capons per forsa. També podríam passar ab un parell de gallinas....

—Pues, queda per gallinas.

—¿Y si compréssim pollastrets, que son més tendres?

—Vosté mateixa; pero com á tendres, no hi ha com los colomins.

—Tens rahó, noya; y son mes baratos. Serán colomins, y no 'n parlém més. Al fi y al cap, no comprench quin gust hi troba la gent en atiparse tant aquests días. Un cau d' enfermetats es tot aixó; vet'ho aquí.

—¿Bé deurá convidar á la seva germana?

—¡No, no! No estich per convits: cadascú á casa seva. Cada ovella á son corral: ja ho diu lo ditxo.— (Se sent lo timbre de la porta. La minyona va á obrir y entra la criada de la germana de donya Conxa.)

—Deu la guard. La senyoreta m' envia per dirli que tindria molt gust en que 'l dia de Nadal anessin á dinar á casa d' ella.

—¡Ah!.... Si tan empenyo hi té.... Digali que sí, que ja vindrém.

—També m' ha dit que vosté mateixa tingués la bondat d' indicarme quina classe de dinar li agradaria mes. Ja que vé, diu que vol que vosté quedi contenta.

—¿Aixó t' ha dit? (En veu baixa, á la seva criada:) ¿Qué 't sembla?

—Alló que deya: colomins. Es lo mes tendre que hi ha.

—Be, sí, pero... ¡es tan poca cosa!

—O un parell de pollastrets....

—Val mes que siguin capons. (A la criada de sa germana:) Digali que compri un parell de capons ben molts, que 'ls trihi be.

—Molt be diu.

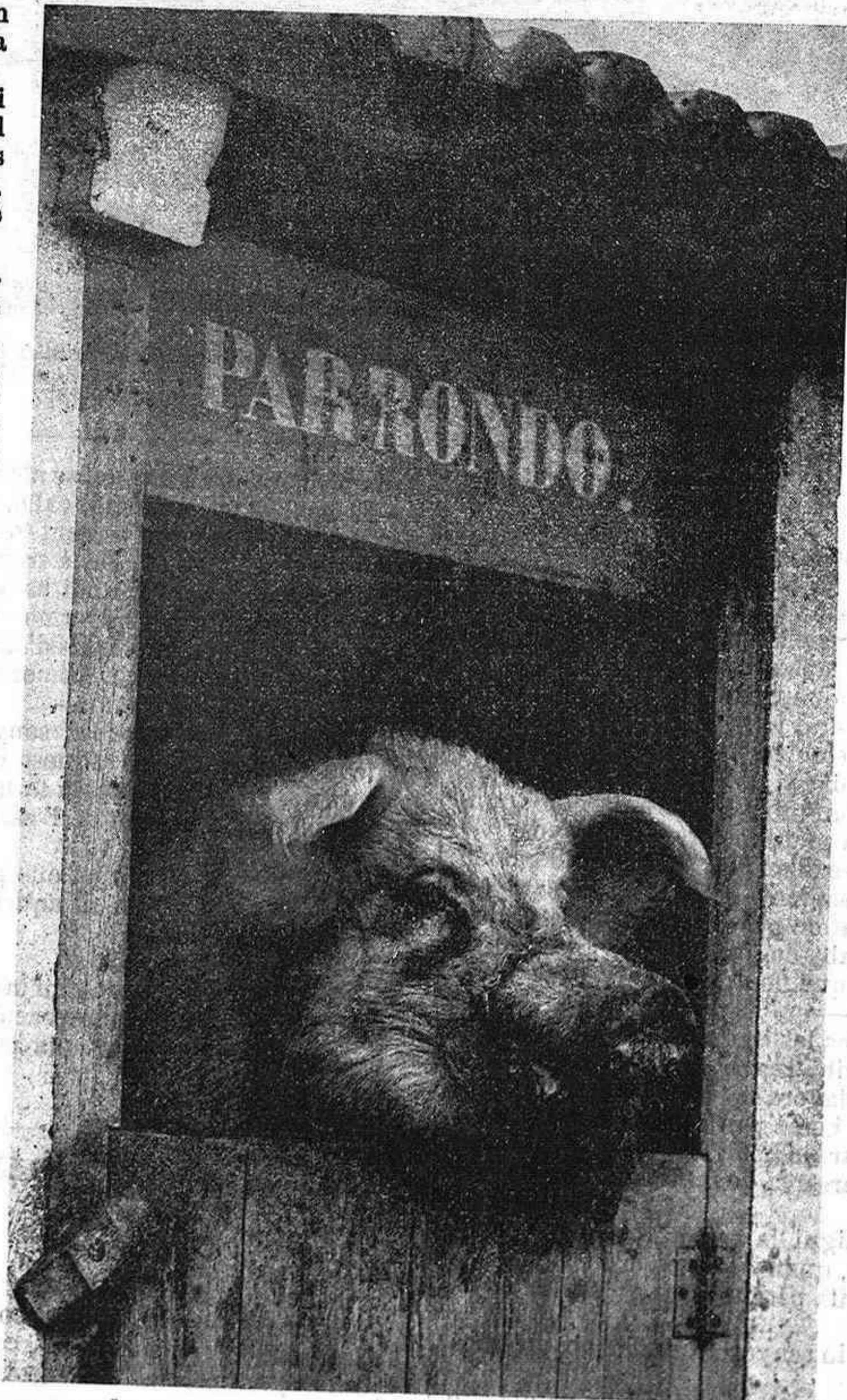
—Potser seria preferible.... ¡Sí! Nó capons; gall d'indi: que compri un gall d'indi ben maco.

—¿No 'l trobará du?

—¡Ca! Si está degudament preparat y al forn lo couen be, no tinguis cuydado.

—Bueno ¿qué mes li haig de dir?

«GRANJA CATALANA» ALREDEDORS DE BARCELONA

Instantánea RUS colaborador artistich de LA ESQUELLA.

Lo primer personatje de la cort.

—Que fassi al gust d' ella mateixa: que compri carn, un bon llus, llagostins, si troba unas quantas perdiuhetas, un meló.... qualsevol tonteria...

—¿Res mes?

—No, filla, ves: y dónali expressions.—

La criada s' encamina á la porta del pis. Donya Conxa de sopte á la criada, com si s' hagués repensat:

—M' olvidava d' una cosa. ¡Sobre tot que hi hagi ostras! ¿eh? No te 'n descuydis.

MA'CIAS BONAFÉ.

UN TERSER EN DISCORDIA

(VALENCIA)

Pere Dacsa y Pau Buñol dos petimetres flatosos d' eixos que van per Valencia fent carases com els monos tems fá que están trastocats per Llucrecia la dels rollos, chica agrasiá y molt guilopa que busca el seu acomodo.

Pere Dacsa es farfallós y esguita cuan diu piropos.

Pau Buñol vol parlar fi y en castellá, pero el tonto creguentse que parla bé lladra lo mateix que els gosos.

Pera agradar á Llucrecia el hu y l' atre fan esforços; Pere Dacsa li regala tramusos, chufes y roscos

y Pau Buñol, chorisets d' aquells que son tan famosos.

El primer li fa el amor poc mes ó meñs de este modo:

—«Elez mez guapa que llecha te vulle pelque zoc un pollo y cuan elz teuz ulls me milen ze 'm dezechunten els ozoz.»

El segón ó Pau Buñol

també la posa en un potro

dihentli:—Lleba tu cutis

para mi sublime goso

y me tienes entristido

quando te lloran los ojos.»—

Llucrecia no fa cas d' ells

ni agraix els seus piropos

que 'ls aguanta pels regals

que li van fent els molt tontos.

Vé un día que Pere Dacsa

y Pau Bunyol fets uns toros

volen esclafarse 'l cap,

que ells per ells están selosos.

Y es ara un divertiment

per Llucrecia la dels rollos

que no creu com ells han dit

que es fassen el cap á trossos.

Pero pert eixa esperansa

perque veu que com á gosos

se tiren els dos en terra

y comensen á corrosocos.

Entonses Llucrecia els diu:

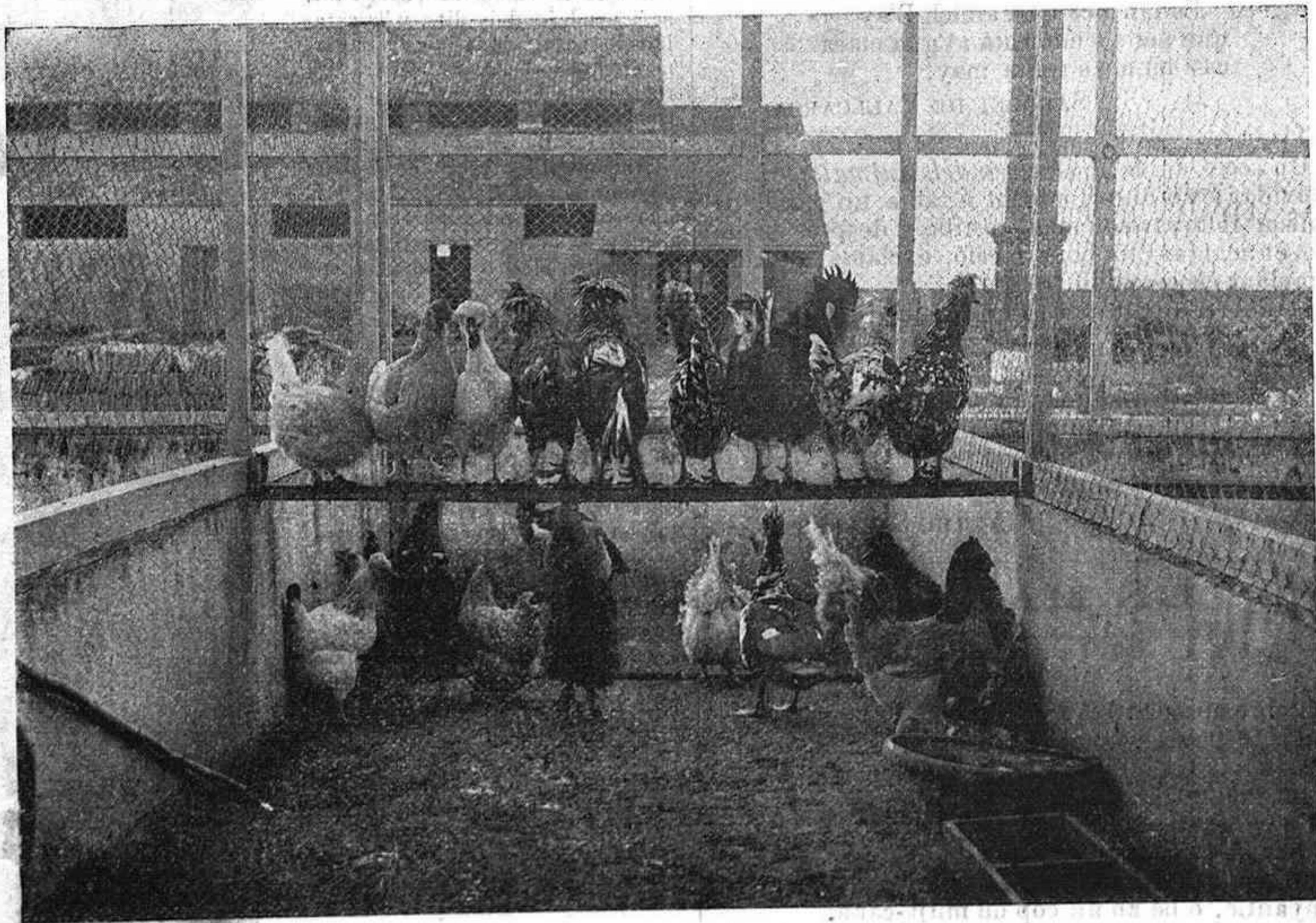
—No riñgan no sigan bolos:

debaes vos allisiéu

á baquetaes y á mosos.

Níngü de vosatros dos

«GRANJA CATALANA.»—ALREDEDORS DE BARCELONA

Instantánea RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.

La hig life de la «Granja»—Galliner d' exemplars escullits.

es el que yo tinc per novio
perque el home que yo vullc
es un señoret de tono.

J. PONT Y ESPASA.

Acudits

En lo Restaurant:

—Mosso! Ja fa un' hora que m' esperol...

Lo mosso somrient:

—Ves quí ho diria... ¡Cóm passa 'l temps.

J. PAGÈS CUBINYÀ.

Un amich meu que fá molt mala lletra, m' escriu
y en la postdata hi posa lo següent:

Dispensa mi mala letra pues estoy algo resfriado.

J. GAY.

En una tenda:

—¿Hi es lo seu marit?

—No senyor ¿qué se li ofereix?

—Donchs, quan torni, fassí 'l favor de dirli, que
cupleixi sempre 'ls seus compromisos, que aixó
es l' honra del home; que dongui bona educació als
seus fills, que aixó es l' honra dels pares; que reti-
ri dejorn, qu' es molt higiènic...

La tendera exasperada:

—¿Y ara? Vol fé 'l favor de dirme perque s' ha
de pendre tots aquests cuydados?

—Senyora: no faig mes que cumplir lo que diu
'l lleterero.

—¿Qué?

—Se reciben avisos.

JOANET CORAL.

Es tan net mon amich Blay
que per lo embrutá aygua clara
casi bé no 's renta may.

SALDONI DE VALLCARCA.

Un socio de la *Protectora dels animals*, va ser
convitat á un dinar, sortint á taula un parell de
galls d' indi perfectament rostits; y després de ha-
verten menjat una bona racció, exclamá tot con-
templant els ossos:

—¡Pobres animalets! ¡Y que deuen haver patit!

Anunci:

Cantanta de profecía,
cansada de tant cantar,
un senyor vell vol trobar
que la ocupi tot lo dia.

ANGEL SALABERT.

UN MÀRTIR

SONET

¡Pobre aprenent! A n' ell tothom lo mana,
neteja, espolsa, escombra la botiga;
esmorza ab un bunyol ó un pá de figa
y si li faltan rals, li sobra gana.

Plega pessas de tela y d' indiana;
á cridá 'ls compradors l' amo l' obliga;
si no sab conquistarlos se 'l castiga
renyantlo, ó bé ab un cop de mitja-cana.

Du paquets per las casas, va á ompli 'l cantí,
fa 'ls llits dels dependents y pren paciencia;

perque l' amo li ha dit que tot ho aguantí
y fassí lo que diu la dependencia,
que quan sabrá ben bé la obligació
li deixará buscar colocació.

A. DORIA.

LLIBRES

JAGANTS Y NANOS. (*Falories en prosa y vers*) per J. F. SANMARTÍN Y AGUIRRE.—Vels'hi aquí un tomet simpátich, alegre, festiu, com l' humor natural que brota en los animats carrers y en la horta regalada de Valencia. Sanmartín y Aguirre viu á Madrid entregat per complert á la vida literaria y al periodisme havent sabut ferse ab sa laboriositat y ab son talent un nom altament considerat en la república de las lletres. Pero bon fill de la terra que 'l vejé naixer, desde la capital d' Espanya anyora las costums, los tipos, los paisatjes de sa benvolguda Valencia, y dona esplay á sos intims sentiments escribint garbosos quadros plens de color y sentidas poesias exuberants de facilitat, en son nadiu llenguatge, lo qual maneja, ab un desembrás qu' enamora, sugerint al lector la visió de la vida del poble valenciá en sas mes típicas manifestacions.

Ab alguns d' aquests quadrets ha honrat moltes vegadas las columnas de *La Esquilla de la Torratxa*; de segur que 'ls nostres lectors los recordan ab gust, y aixó mateix ens estolvía 'l treball de ferne l' elogi que 's mereixen.

Ab ells y molts altres que 'ls acompanyan ha format un volum de prop de 300 páginas, interesantíssim, agradable y plé de amenitat, que 'ls valencians, sobre tot, se 'l pendrán dels dits, y 'ls catalans lo mateix dada la estreta gemació que hi ha entre la literatura regional de dos pobles, que ab variants pintorescas, parlan encare la mateixa llengua.

Aumentan l' atractiu de *Jagants y nanos* un sens fi de dibuixos primorosos, molt ben adaptats al text deguts á acreditats artistas de Barcelona, Madrid y Valencia, entre 'ls quals citarém al Srs. Miró, Angel Pons y F. Sempere, Rebi 'l Sr. Sanmartín y Aguirre la nostra mes cordial enhorabona.

HISTORIA NATURAL DE ODÓN DE BUEN. (Edició popular.)—Hem rebut lo primer quadern de aquesta obra que edita D. Manuel Soler, á la qual ruidosos sucesos li prestan verdader carácter d' actualitat. Ilustran lo primer quadern un notable retrato del autor y un sens fi de grabats intercalats en lo text. —L' edició está molt ben entesa formant cada quadern un tractat especial, lo conjunt dels quals constituhirá l' obra entera.—Lo tractat primer versa sobre 'l següent tema: *Las ciencias de ayer y la ciencia de hoy*; y está desarrollat ab gran precisió y un estil clar, assequible á todas las inteligencias.

Altres llibres rebuts,

*** *La reserva mútua de los*

Estados Unidos: hechos demostrativos de los seguros que practica.

*** *La Cruz Roja*.—Asociación internacional para socorro á heridos y enfermos en campaña.—Sección francesa por el Dr. Rosalino Rovira y Oliver.—Es un estudi molt interessant de aquesta famosa y humanitaria institució que tan grans serveys ha prestat en las guerras modernas.

*** *La mort de Anibal*, tragedia en un acte de D. Victor Balaguer. Nova edició, donada á llum per l' empresa del Teatro Regional.

RATA SABIA.

AMOROSA

¿Que m' estimas has dit? Poch sabs hermosa
lo goig que sent mon cor y quanta ditxa

experimento al poguer de ta boqueta
sentir frases tan dolças y divinas.

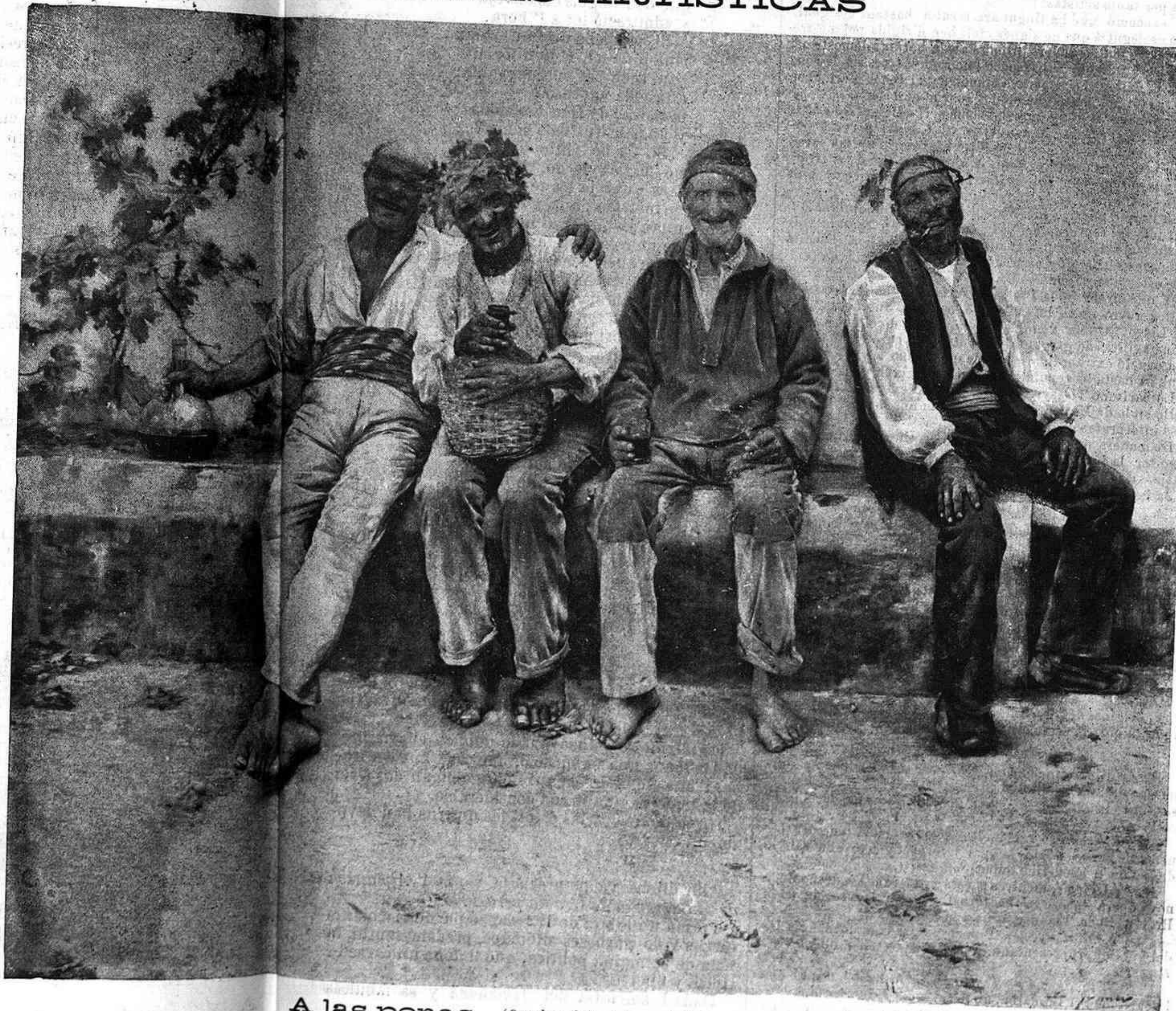
Poch sabs tú l' alegría que á mí 'm donas
al dirme que ja 'm vols, que tots els días
podré pensar ab tú y d' amor parlarte
que es lo que á nostres cors té de dar vida.

Ser estimat de tú; si es lo meu somni!
Si es lo que jo anhelava ab goig sens mida!
Si estimantme tu molt com m' asseguras
ja soch felis; ja tinc lo que volia!

Oh, sí; ja soch felis; hasta las penas
olvido per complert ab tanta ditxa,
perque ab lo teu amor los pesars fugen
y la vida somriu y 'l cor s' anima.

¿Sabs el perquè, además, felis me conto?

PAGINAS ARTÍSTICAS

A las penas.. (Quadro del pintor catalá LLUIS GRANER.)

¿sabs el perquè, també, de ma alegria?
Perque estimantme tu, podré dir ara...
que ja son sis las donas que m' estiman!

J. STARAMSA.

LICEO

Los *Hugonots* es decididament l' ópera de totas las temporadas. Al públich del Liceo li agrada la partitura per se y perque li proporciona ocasió d' entregarse á la sabrosa tarea de las comparacions. Es natural... ¡Ha sentit cantarla per tants artistas!

L' execució que ha tingut ara resulta bastant desigual. Y no es degut á que no sigués molt ben dirigida pel mestre Vanzo que feu verdaders primors ab la batuta, demostrant lo que sab y lo que val, especialment en las pessas de conjunt. L' éxit que s' esperava elaudicá pel tenor Mariacher y sobre tot pel patje, que ne pot anar ni en broma.

Mariacher ab tot y tenir las bonas condicions que se li aplaudiren en *Aida*, estava contrariat, y una part del públich com de costúm, acabava de destarotarlo ab las sevas manifestacions de desagrado. Y á pesar de tot si va errar-la en lo *racconto* del acte primer, feu gala de sa veu potent en lo septimino y en lo duo del quart acte.

La Borelli encarná una Valentina inimitable, lluhint durant tota la representació sas condicions de cantant y de actriu realsadas per una gran intenció dramática. Escoltá aplausos continous, y es precis consignar que sigueren sempre justos y merescuts.

¿Y qué dirém de la Pinkert? Tothom la calificá com la millor reyna que s' ha presentat may davant del públich del Liceo. ¡Quína veu mes fresca, quína dicció mes neta, quína agilitat de garganta! En l' aria del acte segon tingué una ovació extraordinaria. Vaja que á unas reynas com la Pinkert hasta 'ls republicans las aplaudeixen y las adoran.

Lo baritono Tisseyre en lo paper de Nevers y 'l baix Perrelló en lo de Marcelo 's portaren com uns homes. Los demás intérpretes compliren.

De manera que 'ls *Hugonots* haurían tingut un gran éxit á no ser la indecisió del tenor... y sobre tot canviant lo patje.

Ja ho diu l' adagi catalá: «Un mosquit espatlla una orga.»

NOVEDATS

Del ensaig dramátich *Teresa* tan discutit, se n' han donat tres novas representacions per la companyia Tutau-Mena, havent alcansat un éxit complet. Lo públich s' identifica completament ab aquell quadro plé de tristesa y de grandesa moral á la vegada.

La companyia s' esmerá en donar á l' obra la interpretació deguda, sobresortint en lo desempenyo las tres figuras culminants, confiadas á la Sra. Mena y als Srs. Tutau y Parreño.

Dimécres s' estrená 'l melodrama d' espectacle *La Pilarica*, original del Sr. Fola Itúrbide. Donarém compte de aquesta obra la senmana próxima.

EN LOS DEMÈS TEATROS

Desde dijous funciona en lo *Principal* la companyia dramática del Sr. Cepillo y la Srta. Cobeñas que ha inaugurat sas funcions ab lo drama de 'n Pérez Galdós *La loca de la casa*.

*** A *Romea* se veje molt concorreguda la funció á benefici de la Sra. Joaní, la qual interpretá com ella sab lo drama de 'n Frederich Soler: *Sota terra*.

*** Al *Tivoli*, mentres s' está preparant l' estreno de la nova ópera *Aurora*, s' ha tornat á posar la creació de 'n Bretón. Roda 'l món y torna á la *Dolores*.

*** A *Catalunya*, en Pinedo excita cada nit las riallas del públich, representant diversos tipos en l' obra *Folies Bergeres*.

*** Y finalment al *Teatro Granvia* ha debutat ab éxit lo baritono Sr. Bordalba, ab la sarsuela *La Czarina*.

Per demá dissapte está anunciat en aquest teatro l' es-

treno de una nova producció titulada: *Un Cien piés*, original, segons diuhen los cartells, de dos autors d' aquesta capital.

N. N. N.

ÍNTIMA

Avuy que tot te somriu
y ho veus de color de rosa,
no fas cas del meu amor
y fins crech que d' ell te mofas
perque may podías creure,
segons tu mateixa contas,
que 's pogués enamorar
un ser com jo, d' una dona
en l' esclat de joventut
com tú, tant bella y tant bona,
que dels àngels ets enveja
y admiració tot á l' hora.

Si, ja fas bé de burlarten;
riuten de mi, riuten forsa;
¿qui soch per volguer juntar
á ta vida venturosa

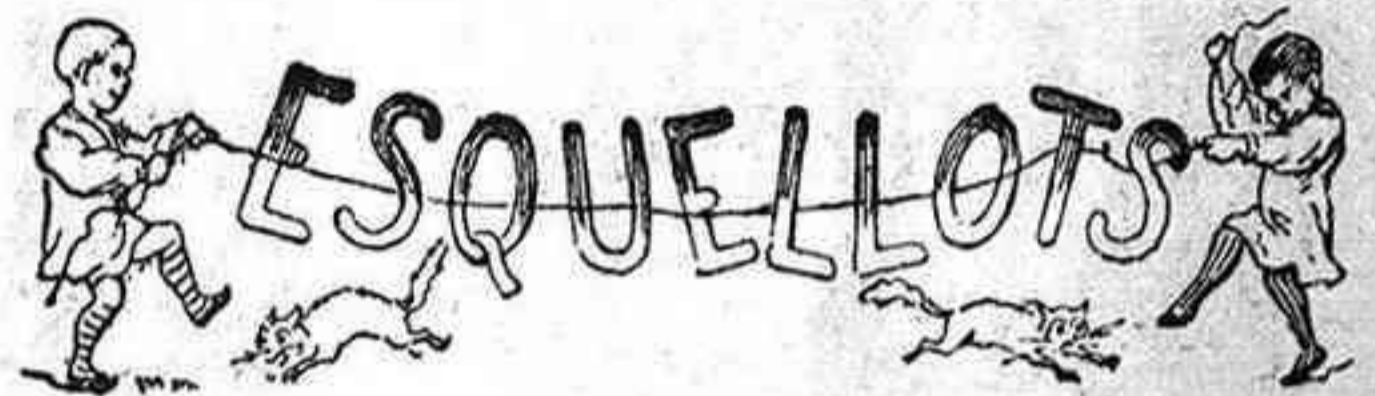
la meva, de Deu malehida
y fins escarni dels homes?...

Si, fas bé, riute de mi,
no 'm planyis, no, riuten forsa;
mes quan ja los téus desprecis
de ma vida haurán dat compte,
quan ja tornat al no res,
de mon cor que tant t' adora,
no 'n quedin mes que las cendras

soterradas en la fossa;
si algun dia 'ls desenganys
flagellan ton cor ¡oh dona!
y 'l recort de ma passió
vé á trucar á ta memoria,
quan ja no serás á temps
per esmenar la teva obra,
prou ab llágrimas als ulls
dirás, potsé, alguna volta
sentint del remordiment
la veu sempre acusadora:

— ¡Infelís, tant que 'm volía,
y jo 'l vaig matar, traydora!

JAPET DE L' ORGA.

Está ja agotada completament la numerosa edició del *Almanach de la Esquilla de la Torratxa* pera l' any 1896.

En menos de quinze dias lo públich ens ha pres de las mans una publicació, que cada any va trobant una acullida mes solícita, obligantnos á fer de la mateixa una tirada considerable.

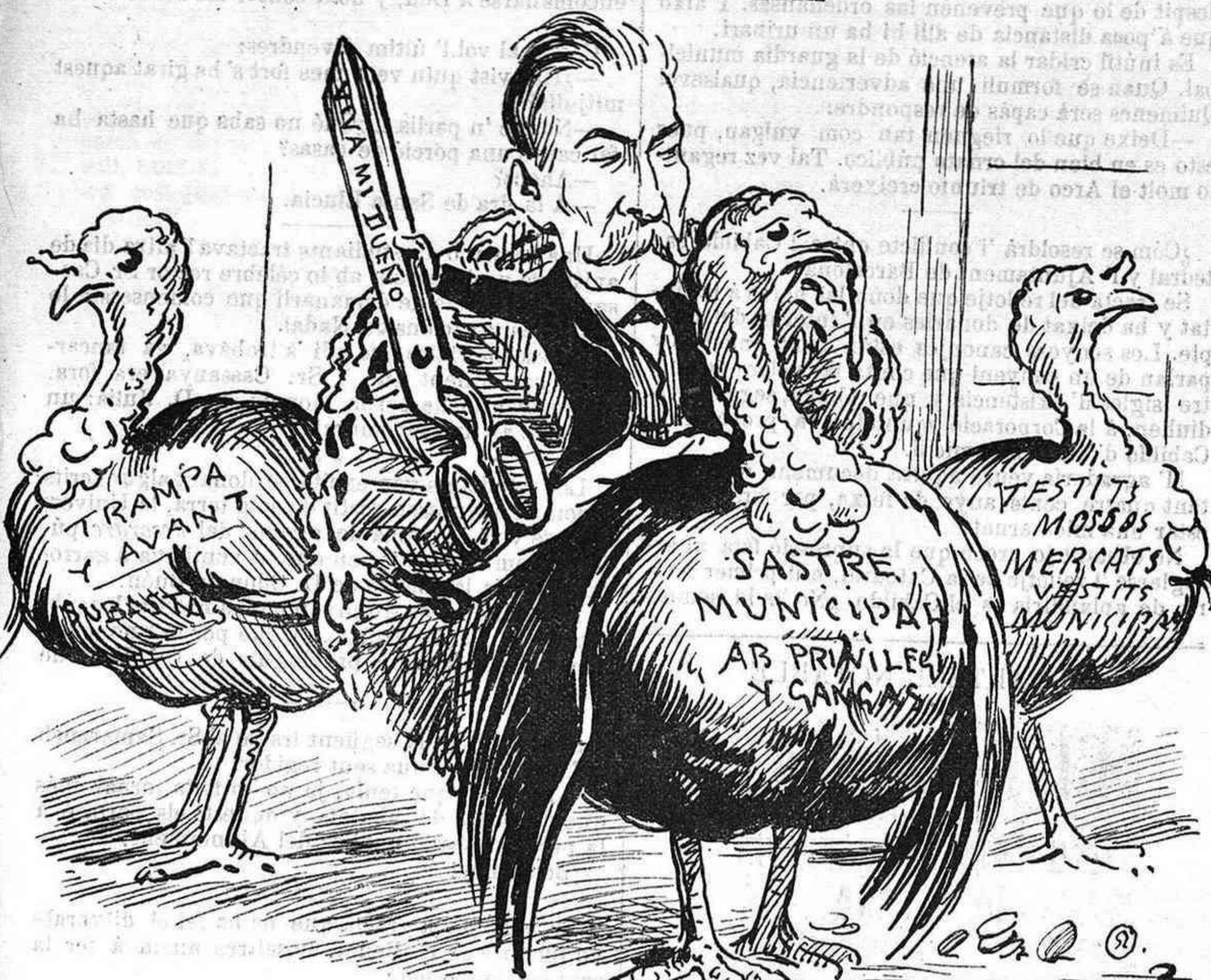
Un milió de gracias á tots los que 'ns han favorecut.

***
Ahir dijous va posarse á la venta l' *Almanach de la Campana de Gracia* pera 1896

Forma un llibret de 192 planas plé de xispejants escrits y de garbosos dibuixos, predominanthi la nota de actualitat política, que li dona un carácter típic y oportú.

Dada l' amenitat del *Almanach* y sa fabulosa

LOS GALLS DE 'N BELETA

Galls incomparables,
galls de bon regent,

galls com sols els crían
al Ajuntament.

baratura, estém segurs que l' agotament de l' edició serà joch de pocas taulas.

UN AJUNTAMENT REVENTAT

Es á dir, en rigor no es l' Ajuntament, sino 'ls seus acreedors los qu' están reventats de debó. Me refereixo als acreedors del Ajuntament de Sant Martí de Provencals, als tenedors de obligacions de aquella Deuda municipal; que ja fa temps que no poden arrancar un céntim, ni en pago dels cupons, ni en satisfacció de las lámínas amortisadas.

Perque aixó sí: los sorteigs se fan ab la deguda regularitat, y fins se consignan en los correspondents pressupostos las partidas destinadas á aquest servey; pero arriba l' hora de pagar, y no n' hi ha de fets.

* *

Que la caixa estava buyda ben clarament van dirho l' arcalde Arpi y 'l secretari Robatti (Arpi y Robatti ¡vaya uns apellidos!) á una comissió de tenedors que ab ells varen entrevistarse lo passat dissapte. La promesa que s' havia fet temps enre de pagar cada mes deu obligacions de las amortisadas, ha quedat per cumplir.... perque á la caixa no hi ha un céntim, y de ahont no n' hi ha no 'n rajan.

Ab Sant Martí de Provencals succeheix una cosa ben distinta de la que succehí ab lo gloriós Sant

Martí que venera la santa mare Iglesia. Mentres aquest donava la seva capa als pobres, Sant Martí de Provencals deixa als seus acreedors sense camisa.

* *

Y com no 's comprén que una població gran y rica y abrumada de impostos careixi de lo necessari per atendre sos mes sagrats compromisos, sino sent victima de una administració viciosa y perturbada, no será mal que 'ls acreedors desatesos procurin veure's ab lo Sr. Sanchez de Toledo, formulant las sevas reclamacions y preguntantli:

—¿Qu' hem de fer, senyor Gobernador?

Y fins, si tant m' apuran, podrán afegirli:

—¿Es just que nosaltres qu' hem donat los nostres estalvis, no vejém may un quarto, y que 'ls administradors de Sant Martí 's quedin ab els estalvis y la cassola del arrós? ¿Se pot consentir que 's tiri als acreedors al Clot y qu' en tant hi haja en aquell pob'e qui no vulgui sortir may del Camp de l' Arpa?

Si 'l Sr. Sanchez de Toledo s' entera del assumpto, podrá fer un acte de justicia, y prestar al mateix temps un bon servey á la causa de la moralitat.

Un periódich se queixa de que la base dels pilans del Arch de Triunfo serveixi per evaquar

certas diligencias urgents que solen liquidarse á despit de lo que prevenen las ordenansas. Y aixó que á poca distancia de allí hi ha un urinari.

Es inútil cridar la atenció de la guardia municipal. Quan se formuli una advertencia, qualsevol Quimenes será capás de respondre:

—Deixe que lo rieguen tan com vulgan, pues esto es en bien del ornato público. Tal vez regant-lo molt el Arco de triunfo creixerá.

¿Cóm se resoldrá 'l conflicte entre 'l Cabildo catedral y l' Ajuntament de Barcelona?

Se tracta del rellotje que dona las horas á la ciutat y ha deixat de donarlas en l' interior del temple. Los senyors canonjes están molt enfadats y parlan de un conveni que conta la friolera de quatre sigles d' existencia y que obliga, segons ells diuhen, á la Corporació municipal á provehir al Cabildo d' horas á domicili.

M' agradaría veure aquest document, que, contant quatre cents anys de fetxa, per forsa ha de estar una mica arnat.

No obstant jo crech que la supressió feta al ar-reglarse 'l rellotje de la Catedral, qui primer hauría de aplaudirla es el Cabildo. ¿No 'ls hi sembla

UN CARTELL NOTABLE

Magnífich cartell de gran tamaño, tirat á varias tintas, destinat á anunciar per las cantonadas *El Imparcial* de Madrid.

Publiquém la reproducci6 reduhida d' aquest treball admirable, honra de las prempas espanyolas, tant per tractarse d' un diari simpátich y popular com *El Imparcial*, com per ser degut al llapis de nostre estimat amich lo distingit dibuixant y pintor Sr. Blanco Coris, colaborador artístich de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

als Srs. canonjes que á l' iglesia s' hi ha de anar á encomanarse á Deu, y no á contar las horas?

Cassat al vol l' últim divendres:

—¿Has vist quin vent mes fort s' ha girat aquest mitj-dia?

—No me 'n parlis... ¿Qué no sabs que hasta ha fet caure una porció de casas?

—Ahont?

—A la fira de Santa Lluçia.

Una comissió d' estudiants tractava l' altre dia de avistarse pacíficament ab lo célebre rector Sr. Cassanya al objecte de demanarli que comensessin lo dia 16 las vacaciones de Nadal.

Un escombriaire que allí 's trobava, vá tancarlos lo pas, dihent que 'l Sr. Cassanya era fora. ¡Digne centinella per la morada de D. Juliá: un subjecte ab una escombra!...

Los estudiants van excitar-se, donant alguns crits y com si haguessen sortit de sota terra, la Universitat se veje invadida de agents del *desordre* públich, com en los dias en que 's ventilava á garrotada limpia la qüestió de D. Odón de Buén.

No podrá negarse que son molt amatents los súbdits de D. Daniel Freixa... y que per lo que puga succehir van sempre previnguts de D.ª Vara de Freixa.

S' atribueix la següent frase al Sr. Samaranch qu' encare continua sent regidor:

—De tot lo que tenia, ja no 'm falta tornar més que un parell de sabatots, y aquests els portaré á la próxima sessió pública del Ajuntament.

¡Bona, noy!

En pago de la gracia que 'ns ha fet el ditxarato fúebre de D. Benet, nosaltres anem á fer la següent proposició:

Organisar en un dels molts locals que posseheix l' Ajuntament una exposició pública ab tots los objectes que 'l Sr. Samaranch va tenir en poder seu per espay de vint mesos. Sería una exhibició molt curiosa y en extrem instructiva, en quan se veuria en quin estat se troban després de haver servit molts d' ells de mobiliari á un cassino, y de haver fet alguns altres lo viatge á Ripollet.

Lo preu d' entrada á la Exposició podría fixarse en déu centims. Y 'l producte que s' obtingués podría dedicarse á obsequiar á D. Benet ab un objecte d' art... com per exemple: ab una barra de plata.

¿Saben per qué al enterro del conegut industrial D. Joseph Sert vá assistirhi una concurrencia tan numerosa y distingida?

¿Va ser perque 'l difunt sigué un fabricant que havia contribuít á implantar á Barcelona una industria nova tant important com la elaboració de alfombras y tapissos en gran escala?

¿Va ser perque sigué un home franch y senzill, un cor noble y un amich carinyós del obrer, com ho revelan l' escola y la caixa de retiro que forman part de la seva fábrica?

¿Va ser per l' energia y 'l desinterés ab que procedí en distintas ocasiones á la defensa del treball nacional?

¿Va ser per son esperit benéfich que 'l portá á prestar importantíssims serveys en la Casa de Caritat y en la de Maternitat y Expósitos que presidia, després de haver format part durant molts anys de la Junta de la primera?

¿Va ser per haver comprat una finca tan hermosa com lo Desert de Sarriá, construhinhi un gran edifici destinat á alberch de inválits del treball, qual sosteniment venia costejant de la séva butxaca?

No, senyors: res de aixó. Qui s' haja pogut creure que tals foren los motius de haver tingut efecte aquella solemne manifestació de dol, haurá de reconeixer qu' estava equivocat.

La verdadera causa del fet la revela 'l piadós, el perspicás *Diluvi*, en las següents ratllas:

«Al acto asistió numerosa concurrencia, cosa que no es de extrañar tratándose como se trataba del entierro de un RICO.»

¡Cosas del *Diluvi*!... Pel difunt una falta de consideració y de respecte... l' aplicació de un sistema egipci hipócrita, atenuat. Pels que estimantlo en lo que valia, anaren á pagarli l' últim tribut, un verdader insult, suposant que á no ser rich ningú s' hauria recordat d' ell, ni del seu enterro.

L' *Insensat* desde l' última revolcada que li doná LA ESQUELLA escriu poch en lo *Diluvi*; pero per lo vist ha format escola. Ja hi ha á la casa elements nous que l' imitan y l' emulan. ¡Conseqüencia inevitable de anar en malas companyias!

Pero á aquesta última insensatés del famós *Diluvi* val la pena de trèure-li una mica de punta.

Rich es avuy, mes de lo que molts se figuran, lo Sr. Laribal, director y propietari del *Diluvi*. Y si no ho es tant com D. Joseph Sert, podria arribar á serho, sobre tot, si trobava moltes empresas que li possessin la gerencia en nom séu, com va ferho 'l *Diluvi*, y especialment si pescava alguns Srs. Gasulls que 'l nombressin hereu. Ara bé, suposém qu' en l' exercici de las sevas industrias especials arribés á reunir la mateixa fortuna que 'l Sr. Sert va adquirir en la fabricació: suposém que la reunís doble, y suposém, finalment, que 's morís ¿creu *Lo Diluvi* que al enterro del seu director ab tot y ser tan rich, hi assistiria ni la meytat, ni 'ls dos terços, ni 'ls tres quarts parts de la concurrencia que figurá en l' enterro del Sr. Sert? ¿Creu que hi anirían molts pobres de la Barceloneta, ni molts legataris del Sr. Gasull?

Apelém [al testimoni del mateix Sr. Laribal:

¡DE PRIMERA!

Si anant per la fira hi veuen una ó dos *pollas* així, avisinme desseguida: ¡quedan per mí!

que 's posi la má al pit.... sí, que se li posi y s' hi trobará la butxaca. Consúltiho ab ella y respongui.

Llegeixo:

«Háblase entre los hombres de negocios del arrendamiento de un producto natural no sugeto á contribución por 30 años, que ha sido solicitado al ministro de Fomento, por un comerciante de Barcelona.»

Hi barrinat molt y no puch atinar á quin element natural pot referirse la noticia.

¿Volen dir que no 's tracta del ayre que respirem?

Ara sí que sembla que vá de veras. Me refereixo al matrimoni de la primera dama

María Guerrero, ab lo primer galán de la séva companyia Sr. Díaz de Mendoza.

Tantas vegadas s' han casat fent la comedia, que trobo molt natural que 's casin de debó.

Per moltes damas del nostre teatro, com per exemple la Boldún y la Mendoza Tenorio, la boda ha sigut lo desenllás definitiu de la seva vida artística. Al casarse s' han retirat de l' escena. Y com no es de creure que succeheixi aixís ab la Maria Guerrero, desde 'l moment que s' enllassa ab un actor, li anticipo la méva enhorabona.

Una anécdota sobre Artón, el pescador de consciencias panamistas, que acaba de ser detingut á Londres, y de qual personatge s' ocupa tant avuy la premsa europea.

Artón havia anat á América pobre, y 'n torná rich. Pero ab la mateixa facilitat que 'ls guanyava sabia descambiarlos.

Entrá á esmorzar en un dels primers restaurants de París, y al terminar demaná la nota al mosso. Hi passá 'ls ulls y digué:—Hi ha una equivocació de 5,000 franchs.

Lo mosso 's quedá mitj espalmat creyent haver-selas ab un boig. Pero Artón digué:—Que vinga l' amo.

L' amo hi compareix y Artón li diu:—¿No recordeu que deu anys enrera un jove parroquiá vostre se 'n aná sense satisfer un compte de 5,000 franchs? Aquest jove so jo. Ja veyeu que tenia rahó al afirmar que la nota estava equivocada.

Y tirant sis bitllets de banch de mil franchs sobre la taula, digué:—Cobreuvos, y lo que sobri pel mosso.

Un metje que té una gran clientela, arriba ab retrás á casa de un séu amich, que l' espera per dinar plegats.

—Noy dispensa—diu tot esbufegat y aixugantse la suor—may tinch una hora meva: 'ls malalts m' están matant.

Y 'l seu amich li respón:

—¡F llet!... La pena del Talió!

En un ball.

Un individu que balla molt malament acompanya á la séva parella al séu siti, y la xicota qu' es per cert molt aixerida, li pregunta si li agrada 'l vals.

—Moltíssim—respón l' interpelat.

—Llavoras ¿perque no aprén á ballarlo?

En unas carreras l' amo de una quadra ha guanyat un dels primers premis, gracias á l' agilitat de un dels séus caballs.

Y es tal lo séu entusiasme que ofereix un succulent banquet á uns séus amichs.

Als postres, un dels invitats s' aixeca, y ab la copa á la má pronuncia 'l següent brindis:

—Senyors: brindém pel noble animal á qui de vém aquest obsequi.

COM TOTHOM

—¿Qué pensas fer per Nadal?

—Ten una mica d' espera:
dilluns que vé 'n parlarém;
potsé 'ns toqui la primera.

Una senyora 's presenta á casa d' un banquer á oferirli alguns bitllets de una rifa de beneficencia. Lo banquer, per no quedar malament, se surt del compromís prenent deu números.

La senyora li diu:

—¿Es possible? Ahir lo seu fill va adquirirne cinquanta ¿y vosté 's contenta ab deu?

Resposta del banquer:

—¡Ay, senyora! Lo meu fill se pot permetre aquest gust perque té un pare molt rich; en cambi, jo ¡infelis de mí! no tinch pare, ni mare, ni ningú... ¡Estich sol!

Un corrido á la seva amiga Lola, ab ayre enfadat.

—¡Quína diferencia mes gran entre tú y una dona de la bona societat!

La Lola sense tornarli resposta se 'n vá al mirall al objecte d' apreciar la diferencia de que li parla 'l seu currutaco.

—No, no cal que miris—li diu aquest—no está la diferencia en lo vestit, ni en lo pentinat... Está en... no sé com dirho: en la circunspecció, en la reserva....

La Lola, completament tranquila:

—De veras, m' havías assustat... Y ara veig que no val la pena... Si las donas de la bona societat están en la reserva, jo estich en servey actiu.

Entre marit y molla:

Ell y ella están de malas, á conseqüencia de una forta disputa que han tingut; pero ell (la part mes débil) tracta de fer las paus y exclama ab carinyós accent:

—Vamos, dona, no siguis tan rencorosa. Reconech t' hi faltat, y en quant á las paraulas ofensivas que t' hi dirigit, desd' ara las retiro.

Ella:—Sí, ja ho sé: ara las retiras; pero á la primera ocasió tornarás á utilitzarlas.

Una dona examina 'l llibre de comptes del seu

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

AVIS IMPORTANT

Queda completament AGOTADA la edició del Almanach de
LA ESQUELLA DE LA TORRATXA
PERA 1896

Ab aquest avís, quedan contestadas totas las demandas d' exemplars qu' hem rebut últimament.

Obra nueva de B. PÉREZ GALDÓS

HALMA

Un tomo 8.º

Ptas. 3.

NUEVA

ALFONSO KARR

CLOVIS GOSSELIN

Un tomo 16.º Ptas. 2'50

NOVA

OBRES CATALANES

PER JOSEPH YXART

Un tomo Ptas. 5.

¡Ara! ¡Ara! ¡Ara!

¡Ha arribat l' hora!

HA SURTIT LO POPULARÍSSIM

ALMANACH

DE LA

Campana de Gracia

pera 1896

Escrit pels primers autors catalans;
ilustrat pels millors dibuixants y caricaturistas.

Forma un elegant tomo de unas 200 planas, ple de prosa, versos, caricaturas, notas políticas, traballs humorístichs, enquadernat ab una intencionada cuberta al cromo.

Preu, com sempre:

¡DOS ralets!

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútno, ó bé en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, francade port. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

marit y 's queda parada al llegirhi la següent partida:

«Una camisa, 100 pessetas»

Encarantse ab la seva mitja tarenja, li diu:

—¡Quín escàndol!... Suposo que dintre de aquesta camisa de 100 pessetas hi hauria la costurera!...

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—No-ve-na-ri.
- 2.ª ID. Es-ca-la.
- 3.ª TRENCA CLOSCAS.—Maria Rosa—Or—Otger.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Servando.
- 5.ª ANAGRAMA.—Mica—Cami—Cima.
- 6.ª GEROGLÍFIC.—Tuyas.

A. López Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

NADALS GRASSOS

¡Aixó, aixó es virám
bonica y de pes!

Per cuydá aquest ram...
s' ha de ser pagés.